

O vlkovi, který se příliš vytahoval

Bylo nebylo, žily jednou dvě rodiny: rodina Perníková a rodina Červená. V rodině Perníkové bydleli Mařenka a Jeníček, a v rodině Červené bydlela Karkulka. Děti se rády hrály, chodily ven a běhaly. Jednoho dne se rozhodly, že půjdou navštívit babičku, která bydlela v lese. Bylo krásné počasí, sluníčko svítilo a děti se těšily na dobrodružství. Vyrazily spolu a rozhodly se, že si cestou budou hrát různé hry. Karkulka, Mařenka a Jeníček se těšili, že se k nim přidá i vlk, protože s ním je vždy legrace.

Jakmile byly děti v lese, zavolaly: „Vlku, kde jsi? Pojď si s námi hrát!“ Vlk, který byl velmi rychlý, přiběhl hned a nadšeně říkal: „Tady jsem!“

„Vlku, budeš s námi hrát hry?“ zeptaly se děti.

„Jasně, já umím všechny hry!“ odpověděl vlk sebevědomě.

„Opravdu?“ zeptala se Mařenka.

„Ano, jsem nejlepší!“ chlubil se vlk.

„Dobře, začneme závodem v běhu. Kdo bude nejrychlejší?“ navrhl Jeníček.

„Já budu nejrychlejší, vždycky běhám nejrychleji!“ vytahoval se vlk.

Děti se postavily na startovní čáru a řekly: „Tři, dva, jedna, teď!“ Vlk vystřelil jako střela a byl samozřejmě nejrychlejší, protože měl čtyři tlapy, zatímco děti měly jen dvě nohy. Za chvíli byl na druhém konci lesa a zpátky, volal: „Vidíte? Já jsem nejrychlejší!“

Děti uznaly, že vlk je opravdu rychlý, ale už začínaly být otrávené jeho vytahováním.

„Tak co budeme hrát dál?“ zeptaly se.

„Budeme skákat do dálky. Já skočím úplně nejdál!“ chvástal se vlk.

Děti si opět udělaly startovní čáru a postupně skákaly. Jeníček, Mařenka i Karkulka skočili daleko, ale vlk skočil samozřejmě nejdál. Místo aby byl skromný, opět se začal vytahovat: „Vidíte? Já skočím nejdál! Jsem prostě nejlepší!“

Děti už byly hodně otrávené a zklamané vlkovým chováním. Nakonec se rozhodly: „Necháme vlka, ať si hraje sám. My si budeme hrát bez něj.“ A potichu odběhly pryč.

Vlk mezitím pokračoval ve svém vytahování a ani si nevšiml, že děti zmizely. Volal: „Já jsem nejlepší! Všichni mě budou poslouchat!“

Když si uvědomil, že děti nejsou nikde poblíž, začal je hledat: „Kam se poděly? Proč si se mnou nechtějí hrát?“ A pak mu došlo, že jeho vytahování děti odradilo. Smutně si přiznal: „Možná jim to nebylo příjemné.“

Vlk se zamyslel a rozhodl se, že se změní. „Nechci být sám. Chci mít kamarády,“ řekl si. „Půjdu za dětmi a omluvím se. Řeknu jim, že už se nebudu vytahovat a jestli si se mnou zase budou chtít hrát.“

Vlk skutečně pochopil, že nikomu se nelíbí, když se někdo vytahuje. Rozhodl se být skromný a kamarádský. Děti mu odpustily a od té doby si všichni radostně hráli společně.

KONEC POHÁDKY

Přemýšlíme nad pohádkou

Jak bys cítil/a, kdyby se někdo neustále chlubil a vytahoval se, když si s ním hraješ?

Cítil/a bych se asi nepříjemně a možná bych ztratil/a chuť si s ním hrát. Mohlo by mi to připadat, že se mnou nechce hrát, ale jen se předvádět.

Co bys poradil/a vlkovi, aby měl více kamarádů?

Poradil/a bych mu, aby se méně chvástal a více naslouchal ostatním. Měl by se snažit být laskavý a respektovat pocity svých kamarádů.

Jak bys reagoval/a, kdyby tvůj kamarád začal být příliš sebevědomý a vytahoval se?

Možná bych mu jemně řekl/a, že není potřeba se tak vytahovat a že si ho vážím i bez toho. Nebo bych se snažil/a změnit téma na něco, co můžeme dělat společně.

Jak bys vlkovi vysvětlil/a, proč se děti rozhodly hrát si bez něj?

Vysvětlil/a bych mu, že se děti možná cítily nepříjemně, když se tolik vytahoval, a proto se rozhodly hrát si bez něj.

Co udělaly děti správně, když vlk začal být příliš chvástavý?

Děti udělaly správně, že se rozhodly hrát si samy a nenechaly se vlkem kazit hru. Tím ukázaly, že si váží svého vlastního prostoru a radosti ze hry.

Jaký je tvůj názor na vlkův nápad se omluvit dětem a změnit své chování?

Myslím, že je to skvělý nápad. Omluva je důležitá, když někomu ublížíme, a snaha změnit své chování ukazuje, že se chceme zlepšit a být lepšími kamarády.

O vlkovi, který se příliš vytahoval

Scénář pro loutkové divadlo

Připravte si tyto loutky a kulisy:

- Jeníček
- Mařenka
- Karkulka
- Vlk
- Les
- Babiččina světnice

---

1. OBRAZ

Vypravěč: Bylo nebylo, žily jednou dvě rodiny: rodina Perníková a rodina Červená. V rodině Perníkové bydleli Mařenka a Jeníček, a v rodině Červené bydlela Karkulka. Děti se rády hrály, chodily ven a běhaly. Jednoho dne se rozhodly, že půjdou navštívit babičku, která bydlela v lese. Bylo krásné počasí, sluníčko svítilo a děti se těšily na dobrodružství. Vyrazily spolu a rozhodly se, že si cestou budou hrát různé hry. Karkulka, Mařenka a Jeníček se těšili, že se k nim přidá i vlk, protože s ním je vždy legrace.

(Karkulka, Mařenka a Jeníček běží do lesa, smějí se a honí.)

Karkulka: „Já se tak těším na babičku!“

Mařenka: „A já taky! Určitě má pro nás něco dobrého.“

Jeníček: „Já mám největší radost, že budeme všichni spolu.“

Vypravěč: Jakmile byly děti v lese, zavolaly: „Vlku, kde jsi? Pojď si s námi hrát!“ Vlk, který byl velmi rychlý, přiběhl hned a nadšeně říkal: „Tady jsem!“

Vlk: „Tady jsem!“

Mařenka: „Vlku, budeš s námi hrát hry?“

Vlk: „Jasně, já umím všechny hry!“

Jeníček: „Opravdu?“

Vlk: „Ano, jsem nejlepší!“

Karkulka: „Dobře, začneme závodem v běhu. Kdo bude nejrychlejší?“

Vlk: „Já budu nejrychlejší, vždycky běhám nejrychleji!“

Vypravěč: Děti se postavily na startovní čáru a řekly: „Tři, dva, jedna, teď!“ Vlk vystřelil jako střela a byl samozřejmě nejrychlejší, protože měl čtyři tlapy, zatímco děti měly jen dvě nohy. Za chvíli byl na druhém konci lesa a zpátky.

Vlk: „Vidíte? Já jsem nejrychlejší!“

Vypravěč: Děti uznaly, že je vlk opravdu rychlý, ale mrzelo je, že se vlk pořád vytahuje. Přesto si hrály dál a Mařenka se zeptala: „Tak jakou hru si zahrajeme teď?“

Vlk: „Budeme skákat do dálky. Já skočím úplně nejdál!“

Vypravěč: Děti si opět udělaly startovní čáru a postupně skákaly. Jeníček, Mařenka i Karkulka skočili daleko, ale vlk skočil samozřejmě nejdál.

Vlk: „Vidíte? Já skočím nejdál! Jsem prostě nejlepší!“

Vypravěč: Děti už byly hodně zklamané tím, jak se vlk choval. Neměly žádnou radost a nakonec se rozhodly: „Necháme vlka, ať si hraje sám. My si budeme hrát bez něj.“ A potichu odběhly pryč.

---

2. OBRAZ

Vypravěč: Vlk mezitím pokračoval ve svém chvástání a vytahování a ani si nevšiml, že děti zmizely.

Vlk: „Já jsem nejlepší! Já jsem nejlepší ze všech! Všichni mě budou obdivovat, jak jsem nejlepší!“

Vypravěč: Když si uvědomil, že děti nejsou nikde poblíž, zarazil se a začal je hledat.

Vlk: „Kam se poděly? Proč si se mnou nechtějí hrát?“

Vypravěč: A pak mu došlo, že jeho vytahování děti odradilo. Smutně si přiznal:

Vlk: „Že by si se mnou nechtěly hrát? Že bych se moc vytahoval? Že by jim to mé vytahování vadilo?“

Vypravěč: Vlk se zamyslel a rozhodl se, že se změní.

Vlk: „To jsem ale smutný. Nechci být sám. Chci mít kamarády. Půjdu za dětmi a omluvím se. Řeknu jim, že už se nebudu vytahovat a jestli si se mnou zase budou chtít hrát.“

3. OBRAZ

Vypravěč: Vlk skutečně pochopil, že nikomu se nelíbí, když se někdo vytahuje. Rozhodl se být skromný a kamarádský. Děti mu odpustily a od té doby si všichni radostně hráli společně.

(Děti a vlk se opět setkají v lese, vlk se omlouvá.)

Vlk: „Omlouvám se, děti, že jsem se vytahoval. Bylo to hloupé. Můžeme si zase hrát spolu?“

Karkulka: „Dobře, vlku. Hlavně když nám všem bude spolu hezky.“

Mařenka: „Ano, vlku. Budeme si hrát a budeme kamarádi.“

Jeníček: „Jasně, vlku. Ale nesmíš se už vytahovat!“

Vypravěč: A tak si vlk a děti od té doby hráli společně a s radostí. A vlk si dával dobrý pozor, aby se už nevytahoval a nepřišel o tak dobré kamarády.

KONEC POHÁDKY